N°. 561.

# DE GRONDWET.

VERSCHIJNT
Alle dagen, behalve Zon- en Feestdagen.

ABONNEMENTSPRIJS:
Voor 's Gravenhage per 3 maanden . . . . . . ƒ 4.50.
Voor de overige steden des Rijks . . . . . . . . " 5.50.

DONDERDAG 15 MAART.

UITGEVER-DIRECTEUR:
C. H. SUSAN, Jr., te 's Gravenhage.
Hoofd-Correspondenten M. Schoonhoveld en Zoon,
Beurssteeg, te Amsterdam.
Brieven franco aan het Bureau De Grondwet.
Jan Hendrikstraat, n°. 259.

PRIJS DER ADVERTENTIEN:
Van één tot zes regels. . . . . . . . . . . .
Voor elken regel meer. . . . . . . . . . . " 0.15.
Behalve de 35 cts. zegelgeld.
Aankondigingen van geboorte, huwelijk en overlijden worden geplaatst tegen betaling van ƒ 1, het zegelregt daaronder begrepen.

## De afschaffing van den accijns op het gemaal.

III.

Als aequivalent stelt de Regering voor een hoofdelijken omslag tot een bedrag van anderhalf millioen guldens. Tegen den hoofdelijken omslag zelven hebben wij geen bezwaar: wél tegen de wijze, waarop die zal worden geheven. Al zou de voorgestelde heffing-wijze niet het gevolg hebben, gelijk wij in ons vorig artikel aantoonden, dat ze zeker hebben moet en zal, dat, namelijk, de accijns op het gemaal slechts van *rijks*-belasting in eene *gemeente*-belasting zal veranderen, dan nog is de wijze, waarop de Regering voorstelt, den hoofdelijken omslag in te voeren, onaannemelijk. Zij heeft zich tot eene zonderlinge combinatie laten leiden. De provinciën worden bij de wet gequotiseerd; deze zullen daarna de gemeenten moeten quotiseren en de gemeenten moeten hare ingezetenen aanslaan. Het *beginsel*, dat de wet *moet* aantoonen, hoe de "som, die moet opgebragt worden, zal verdeeld worden tusschen de provinciën," is het beginsel, waarvan de Regering verklaart te zijn *uitgegaan;* dit vernemen wij in de Memorie van Toelichting. Maar nergens vonden wij een enkelen regel, die de *reden* opgeeft, *waarom* men gemeend heeft van dat beginsel te *moeten* uitgaan. De wijze van uitvoering van dat beginsel is, voorzeker, van secundair belang: intusschen weidt de Regering daarover breedvoerig uit, en laat ieder in het onzekere omtrent de motieven van den grondslag, waarop de geheele maatregel steunt.

Terwijl wij, overtuigd, dat de Tweede Kamer in haar Voorloopig Verslag omtrent dit hoofdpunt nadere en volledige inlichting vragen zal, afwachten zullen wat de Regering ter verdediging van dat beginsel zal aanvoeren, moeten wij ons voorshands bepalen, om tegen dat beginsel over te stellen de herinnering aan al die onheilen en nadeelen, welke een soortgelijk stelsel aan het land heeft toegebragt. Dat stelsel is, bij ondervinding, gebleken te zijn eene vruchtbare bron van willekeur, van verwarring en geschillen; en wij hopen niet, dat de proef op nieuw zal worden genomen.

De maatstaf, dien de Regering heeft genomen om te komen tot de provinciale quotisatie, schijnt ons toe niet minder irrationeel te zijn. Zij heeft nagegaan "in welke verhouding door de ingezetenen der provinciën in de verschillende Rijks-belastingen wordt gedragen, en om tot die kennis te komen, uit de rij der belastingen *die* in de berekening opgenomen, welke geacht kunnen worden in de provincie zelve te worden betaald, waar het belaste voorwerp aanwezig is of verbruikt wordt, of de belastingschuldige verblijft". De Regering heeft zich dien ten gevolge "bepaald tot het onderzoek, hoeveel in elke provincie betaald wordt in de grondbelasting, de personele belasting, de patenten, het gemaal, het geslagt, de zegel-, registratie-, griffie-, hypotheek- en successie-regten en de posterijen en de bijdragen van elke provincie in de som van anderhalf millioen in dezelfde evenredigheid verdeeld". Het komt ons voor, dat het, reeds bij den eersten oogopslag, blijkt, hoe willekeurig de hier aangenomen maatstaf is. Men wil de belasting heffen "*in verhouding tot het vermoedelijk vermogen der ingezetenen*"; en van dat standpunt uitgaande, is er geene reden denkbaar, waarom men bij de quotisatie volstrekt niet in berekening brengt 't geen, bijv., aan belastingen op wijn, suiker, gedistilleerd en brandstoffen betaald wordt. Wij erkennen, dat het hoogst moeijelijk, welligt ondoenlijk zou zijn, om de heffing dier belastingen provinciaal te berekenen; maar deze omstandigheid zou te eerder hebben moeten leiden tot de erkenning, dat reeds daarom de gekozen maatstaf blijkt niet proefhoudend en billijk te zijn; nooit, om, gemakshalve, die belastingen buiten de berekening te laten.

Deze hoogst gebrekkige maatstaf wordt, volgens het voorstel, enkel op den aanslag der provinciën toegepast. Nadat toch de wet de provinciën heeft gequotiseerd, wordt voor de gemeentelijke ... een anderen maatstaf gekozen. De Gedeputeerde Staten moeten de som over de gemeenten aanslaan, "hoofdzakelijk in de "verhouding, waarin door de ingezetenen in de directe "belastingen wordt bijgedragen en met inachtneming "van hare bekende meerdere of mindere welvaart". De elf belastingen, die, volgens de Memorie van Toelichting, dienen zullen voor de quotisatie der provinciën, vallen voor de gemeenten als maatstaf weg; voor hen wordt de maatstaf hetgeen zij in de *directe belastingen* dragen. Hoeveel willekeur, hoe schreeuwende onregtvaardigheid ook uit dezen *tweeden* maatstaf zal geboren worden, kan men reeds nu nagaan, wanneer men slechts in aanmerking neemt, dat *de grondbelasting* een hoofdbestanddeel van dien maatstaf wordt, en dat derhalve de aanslag der plattelandsgemeenten zal geschieden naar de rijke gronden, die de bewoners van steden bezitten!

De onbestemdheid van de voorgestelde complicatie, de willekeur, waartoe zij aanleiding kan geven, springt des te meer in het oog, zoodra men met eenige naauwgezetheid de onderdeelen van den maatregel nagaat. Wij zullen ons in dat onderzoek *en détail* niet begeven; omdat wij, met behoud enkel van het hoofdbeginsel: "*afschaffing van den accijns,*" de geheele omwerking van het wets-voorstel op andere grondslagen onvermijdelijk achten. Intusschen willen wij eene enkele opmerking niet weêrhouden. Art. 11 van het wets-ontwerp bepaalt, dat bij de rangschikking der ingezetenen in klassen *dezelfde grondslagen* gevoegd worden, als in art. 4 zijn aangewezen. Wij hebben reeds gezien, dat die grondslagen zijn: "de som, die "in de directe belastingen wordt bijgedragen, met "inachtneming van de bekende meerdere of mindere "welvaart." De hoofd-grondslag tot bepaling van het aandeel in den hoofdelijken omslag, is dus: de som, die in de directe belastingen betaald wordt; als bijkomende grondslag, die tot verhooging of verlaging van den aanslag kan leiden, is de "bekende meerdere "of mindere welvaart." Wat is er het gevolg van? Dat de meerdere of mindere welvaart op zich zelve niet kan leiden tot een aanslag in den hoofdelijken omslag; om door die belasting te worden getroffen, *moet men directe belastingen betalen.* Door deze bepaling zal, derhalve, ten eenenmale onbelast blijven, die zeer talrijke klasse van, soms zeer gegoede personen, die bijv. op gemeubelde kamers wonende, en ofschoon als rijk bekend staande, nogtans geene vaste goederen bezittende, geen cent in de directe belastingen bijdragen! Wel zegt het tweede lid van art. 13, dat "inwonende personen, blijkbaar tot eene "hoogere klasse dan het hoofd des huisgezins behoo"rende, *zelve* belastingschuldigen zijn"; maar die bepaling kan nooit anders worden toegepast, dan wanneer die inwonende persoon *directe belastingen* betaalt; immers dat is, volgens art. 4, de eenige maatstaf. De inwonende persoon, die welligt een half millioen aan effecten bezit of in het genot is van eene ruime rijksbezoldiging, *zal vrij zijn*, terwijl de arme schoenmaker, bij wien hij inwoont, omdat deze personele belasting betaalt, *zal worden aangeslagen.*

Voegt hierbij nog, dat hetzelfde art. 11 zegt "Onvermogenden worden niet aangeslagen": en men zal erkennen, dat de verwarring ten top stijgt. Wat bedoelt toch de wet met *onvermogenden?* Wordt daaronder het algemeen begrip van dat woord verstaan: dat is *bedeelden*; dan strijdt dit voorschrift met art. 4, dat met den aanslag alleen hen treft, die *directe belastingen* betalen. Is het woord "*onvermogenden*" de aanvulling van art. 4, dan verklaart de wet, dat ieder, die geene directe belastingen betaalt, onvermogend is! De bepaling zegt dus te veel, of te weinig.

Van welke zijde men derhalve het wetsontwerp beschouwe: hetzij in zijne grondslagen, hetzij in zijne onderdeelen, het blijkt te zijn *onaannemelijk.* Van het geheele plan kan niets anders blijven staan dan de twee hoofdbeginselen: *afschaffing van den accijns* en *de hoofdelijke omslag* als aequivalent; maar de wijze, waarop de afschaffing zal plaats hebben, de grondslagen, waarop het aequivalent geheven zal worden, moeten geheel worden omgewerkt en veranderd.

De hoofdelijke omslag moet zijn eene rijks-belasting, welke *door het rijk wordt geïnd* en waarvan de aanslag door de plaatselijke commissiën geschiedt, even als het plaats heeft met het collegie van zetters. Ook het vermoedelijk vermogen moet een der maatstaven, zoo niet de eenige maatstaf voor den aanslag zijn; in geen geval alléén de som, die in de directe belastingen wordt betaald. De verdeeling der klassen, waaronder de ingezetenen gebragt worden, behoort bij de wet te geschieden. Eindelijk moet de wet beperkende bepalingen opnemen, ten gevolge waarvan het verbruik der *rogge* geheel van gemeente-belastingen vrijgesteld en voor de gemeente-belasting op *de tarwe* een maximum bepaald wordt.

Het is, alleen door op die wijze het voorstel in te rigten, dat het doel, hetwelk men er mede beoogt, bereikt zal worden. Indien de voorstellen der Regering werden aangenomen, dan zal de afschaffing niet baten, integendeel, de ingezetenen zullen door knellender banden worden belemmerd; voor de willekeur zal eene wijde deur worden opengelaten en men zal de herhaling van al de onheilen van het vroeger quotisatie-stelsel te gemoet gaan.

Wij verwachten van de Regering, dat zij — die zich thans zoo geporteerd betoont voor de afschaffing van den accijns op het gemaal — dankbaar de middelen zal aangrijpen, die men haar ter verbetering van haar plan aan de hand doet. Wij vertrouwen, dat het haar te doen is, om den maatregel op de best mogelijke wijze tot stand te brengen, en niet om, door in eene onaannemelijke wijze van uitvoering te volharden, *de zaak zelve te doen afspringen.* In ieder geval, nu de Staten-Generaal gesaississeerd zijn van het regerings-plan om den accijns op het gemaal geheel af te schaffen en van de mogelijkheid en geschikte tijd daartoe het meest evidente bewijs is geleverd, zullen de Vertegenwoordigers der Natie de *hoofdgedachte* niet loslaten, en, des noodig, *de wijze van uitvoering* zelven regelen. De vrucht is rijp geworden, en het staat thans aan de Regering om die vrucht zelve te plukken, of dit door de Staten-Generaal te laten doen.

## Buitenland.

### ALGEMEEN OVERZIGT.

Het is stellig heden, dat de officiële opening der Weener conferentien moet plaats hebben; dit wordt althans in eene telegrafische depêche uit die stad gemeld, onder bijvoeging, dat Prins Gortschakoff, Maandag bij Keizer Frans-Joseph ten gehoore is ontvangen en zijne geloofsbrieven aan dien Vorst heeft ter hand gesteld.

Dat is het voornaamste nieuws van den dag. Overigens zijn de zaken geen stap gevorderd. De Pruissische afgezant, de heer von Wedell, die Zondag te Parijs teruggekeerd is, zou eergister bij den Keizer ten gehoore ontvangen zijn.

De Fransche beurs was bij voortduring zeer opgebeurd. In de staatkundige kringen zag men de zaken echter donker in.

De beurs geloofde aan het opgeven van het reisplan des Keizers en aan eene schikking met Pruissen; — sommige staatslieden beweren echter, dat men het reisplan des Keizers niet als afgesprongen moet beschouwen en verwachten ook weinig van eene schikking met Pruissen.

Ziethier thans de lezing, welke het meeste geloof verdient. De heer von Weddell zou als nieuwe instructie ontvangen hebben, niet aan te dringen op het sluiten van een afzonderlijk verdrag tusschen Prussen en de Westersche mogendheden; maar om de adhaesie van Pruissen aan het zooogenaamde protocol van 28 December aan te bieden — ofschoon men die qualificatie aan dit stuk op het oogenblik toen het onderteekend werd, ontzegde.

Onder dagteekening van 9 Maart, wordt aan de Breslauer Zeitung gemeld, dat door Oostenrijk den vorigen dag een nieuwe nota is gezonden aan de bonds-gouvernementen, strekkende om hun te onderrigten, dat graaf Rechberg belast is met de taak om aan den Duitschen rijksdag te Frankfort een nieuw voorstel aan te bieden, strekkende

tot effectieve mobilisatie der bonds-contingenten en om hun de aanneming daarvan aan te bevelen.

In deze nota wijst graaf Buol even als in de nota van 16 Februarij op de noodzakelijkheid om op alles voorbereid te zijn.

Eene depêche uit Warschau van den 11 Maart meldt, dat Keizer Alexander II de volgende dagorde met de laatste woorden des overleden Keizers aan het leger heeft doen rigten:

»Ik bedank mijne getrouwe garde welke Rusland in 1825 gered heeft en wier gedrag zich niet heeft verloochend; ik bedank insgelijks mijn leger en mijne vloot.

»Ik bid God om onder mijne soldaten hunne dapperheid en hunne goede gezindheid tot handhaving der binnenlandsche zekerheid en der buitenlandsche magt des rijks te doen voortduren.

»Zoo de toestand mijner onderdanen niet zoodanig verbeterd is als ik wenschte, dan is het omdat ik niet meer mogt.

In eene telegrafische depêche uit Londen wordt gemeld, dat het aldaar verspreide gerucht van een grooten slag, die voor Sebastopol zou geleverd zijn, wordt herhaald. De Franschen zouden een der forten bemagtigd hebben en generaal Osten-Sacken zou gekwetst zijn.

In het Britsche kabinet moet eenige oneenigheid ontstaan zijn omtrent de quaestie van tijdigheid eener ontbinding van het Parlement.

De directeuren van de Indische compagnie hebben Zaturdag te Londen een banket aangeboden aan de Engelsche officieren, die aangewezen zijn om het opperbevel te aanvaarden over de Turksche divisien, welke aan het leger van Lord Raglan zullen worden toegevoegd.

Een groot aantal redevoeringen zijn bij die gelegenheid uitgesproken, voornamelijk door de heeren Musurus, lord Palmerston, lord Panmure, Minister van Oorlog, en andere; maar niets heeft die speeches onderscheiden van die, welke gewoonlijk onder dergelijke omstandigheden worden uitgesproken. Alleen verdient opmerking, dat geen der sprekers, gewagende van de door de geallieerde legers te verrigten daden in gebreke bleef, te zinspelen op de mogelijkheid eener vredelievende schikking. Drie maanden geleden, zou dergelijk voorbehoud, of zulk eene zinspeling in Engeland niet geoorloofd geweest zijn.

Te midden van dit alles worden de voorbereidende maatregelen tot den oorlog met kracht voortgezet. In Frankrijk zal met de divisien, welke de kampen van Helfaut, Saint-Omer Boulogne enz. bezetten, een nieuw leger gevormd worden, dat den naam van Noorder leger zal aannemen en onder het opperbevel van den maarschalk Baraguey d'Hilliers zal worden geplaatst.

Frankrijk zal alsdan drie groote georganiseerde legers, tot vertrek gereed, hebben: het noorder leger, het leger van het zuiden, waarvan het hoofdkwartier te Parijs is, en het leger van Lyon.

Uit St. Petersburg wordt gemeld, dat het lijk van Keizer Nicolaas in eene kapel nabij het paleis op een parade bed ligt. De Keizer heeft het aangezigt ontbloot. Men ziet dus, dat de geruchten omtrent de spoedige ontbinding van het lijk van allen grond ontbloot waren.

Uit Belgie wordt gemeld, dat de heer de Theux bij Koning Leopold is ontboden.

# Binnenland.

## Staten-Generaal.

### Tweede Kamer.

ZITTING VAN WOENSDAG, 14 MAART.

De heer THORBECKE het woord gevraagd hebbende, zegt, dat hij eene vraag wenscht te rigten aan den Min. van Oorlog, betrekking hebbende tot den tegenwoordigen toestand. Hij wenscht namelijk eene vraag te doen nopens de verplaatsing buiten dit Rijk en het mobiliseren van het Limburgsche contingent. Indien de Kamer mogt goedvinden, die interpellatie heden of morgen te doen plaats hebben, en de Minister daartoe bereid was, zou dit den Spr. aangenaam zijn. Het is eene vraag, welke betrekking heeft op den tegenwoordigen toestand.

Zonder beraadslaging wordt het verlof tot het doen der vraag verleend en besloten, die interpellatie morgen te houden, tenzij de Min. van Oorlog zich heden ter beantwoording bereid verklare.

Aan de orde zijn de beraadslagingen over de conclusie van het rapport der commissie nopens de inlichtingen van den Minister van Kolonien over het verslag van het beheer en den staat der Kolonien over 1852, wat de West-Indiën betreft.

De heer BLAUPOT TEN CATE vereenigt zich met de conclusie van het verslag op dezelfde gronden als hij zich verklaard heeft voor de conclusie op de inlichtingen nopens het adres van den heer van Teenstra. Hij staat stil bij de verschillende vragen, door de commissie in haar verslag van 28 Febr. gedaan, vooral bij de 3e en 5e, omtrent: *a.* de uitvoering der reglementen door de administrateuren en directeuren; *b.* de naleving der reglementen en het toezigt der Regering daarop; en *c.* of de verordeningen omtrent de voeding van den slaaf overal met dezelfde naauwkeurigheid worden opgevolgd.

De Minister wenscht, volgens de inlichtingen op die vragen, steeds het lot der slaven te verbeteren, maar waarom dan, vraagt Spr., die afschuwelijke slagen op vrouwen toegepast, op zoodanige onbetamelijke en onmenschelijke wijze, dat men hier te lande de aanschouwelijkmaking er van met een floers heeft bedekt? Welnu, indien er dan gestraft moet worden, dat het dan geschiede op eene andere wijze, die minder aandruischt tegen de menschelijkheid, zedelijkheid en kieschheid. Dat er dan, zoolang de emancipatie nog niet geheel kan geschieden, ten minste verzachting van straf plaats hebbe. Hij behandelt vervolgens de quaestie nopens het onderwijs der slaven en vereenigt zich ook te dien opzigte met wat de commissie in haar verslag zegt. Hij zal voor de conclusie stemmen, om daardoor nadere inlichting te verkrijgen.

De heer ELOUT VAN SOETERWOUDE ondersteunt én de conclusie om nieuwe inlichting, én het gesprokene door den vorigen spreker. Hoewel de zucht des Ministers erkennende, om het lot der slaven te verbeteren en op prijs stellende de reeds gedane stappen, moet hij toch opmerken, dat, hetgeen geschiedt is, ongenoegzaam en onvoldoende is. De verzekering dat de emancipatie spoedig zal plaats hebben, stelt hem nog niet gerust; men moet inmiddels de toestand der slaven verbeteren.

De Min. moet overtuigd zijn, dat de reglementen onvoldoende zijn, en dat er, in afwachting der emancipatie, verzachting moet aangebragt worden. Vooral gispt hij het regt aan den meester gegeven, om op eigen gezag zweepslagen aan zijne slaven te doen uitdeelen. Zoo iets moet opgeheven worden, dat laat de mishandeling geheel aan het welbehagen der meesters over. En welke zijn de straffen? Spr. zal daar niet over uitweiden, maar hij wijst er alleen op, dat in West-Indie nog bestaat, wat hier te lande voor de zwaarste misdrijven is afgeschaft.

Hij hangt verschrikkelijke tafereelen op van mishandeling eener jeudige slavin, zoo erg, volgens spr., dat Nederland van schaamte moest bloozen bij het langer toelaten van dergelijke gruwelen. Hij staat ook stil bij de andere punten van het verslag, als het onderwijs, de voeding der slaven en hij dringt ook ten deze op verbetering aan.

De heer VAN HOËVELL wijst er op, dat tot dusverre zich niemand tegen de conclusie der commissie verklaard heeft; hij erkent, dat die conclusie eenigzins buitengewoon is. Hij herinnert zich geen dergelijk voorbeeld in deze Kamer. Immers er zijn inlichtingen door den Minister verstrekt, maar zij waren van dien aard, dat de commissie gemeend heeft, dat zij niet als zoodanig konden beschouwd worden en dat er op nieuw moest worden aangedrongsn op inlichtingen, ten einde beter aan het verlangen der Kamer te voldoen. Spr. verheugt zich, dat die conclusie tot dusverre geen tegenstand heeft ondervonden.

Wel heeft de heer ELOUT zijne rede begonnen met eene lofrede op den Minister. Spr. zal daarvan niets afdingen, met het oog op hetgeen daarop gevolgd is, hetgeen met die lofrede niet in volkomen harmonie is. Hij kan zich intusschen niet vereenigen met de vreugde, door dien Spr. aan den dag gelegd, nopens de benoeming der staatscommissie. Die commissie is benoemd in November 1853. In Augustus 1854 werd namens haar in deze Kamer verklaard, dat men bezig was geweest met het verzamelen van opgaven, mededeelingen, enz., zoodat de commissie gedurende die tien maanden nog niets had kunnen verrigten. Drie maanden later werd uit denzelfden mond verklaard, dat men zoover gevorderd was, dat binnen kort het teeken van leven zou worden gegeven.

De vorige week is hetzelfde verklaard. Men is altijd werkzaam. Men heeft groote plannen, zoo zelf, dat eene dadelijke verbetering van het lot der slaven die plannen zou in den weg staan. Om al die uitstellen verheugt zich Spr. niet over de benoeming der staats-commissie; maar hij verheugt zich daarover ook niet met het oog op den Minister, die tegenover de commissie staat. Hij ziet van deze een lijdelijk afwachten. Als de Min. wordt aangedrongen om werkzaam te zijn, dan verschuilt hij zich achter de commissie. En ofschoon Spr. niet zegt, en hij drukt daarop, dat de Min. met die bedoeling de commissie in het leven geroepen heeft, is de uitkomst toch zoo. De Min. staat achter de commissie en, aangezien de Kamer geen middel heeft, eenig leven in dezen te brengen en de Min. er achter staat, heeft de Kamer ook geen vat op den Minister.

Spr. kan zich dus niet vereenigen met de vreugde van den heer Elout omtrent de benoeming der staatscommissie. Integendeel hij betreurt die. Hij had liever gezien, dat de Minister gehandeld en gewerkt had, daar dit tot zijne taak behoort. Dat de Minister om te werken den raad van deskundigen inroept, dit voorzeker zal niemand misbillijken, maar dat aan zoodanig ligchaam een zeker officieel karakter wordt gegeven, verlangt Spr. niet; vooral niet, na hetgeen men nu heeft zien geheuren. Als Spr. bekend ware geweest met hetgeen de Minister in de zitting van den 3 dezer gezegd heeft, betrekkelijk de intrekking van zekere bepalingen zou hij in het verslag der commissie voorgesteld hebben, nog eene vraag aan den Minister te doen. Thans echter zal hij dit persoonlijk doen.

In gezegde zitting had Spr. gewezen op de publicatie van 1839, waarin eene premie van 10 gulden wordt toegestaan voor elken slaaf, die gedood wordt bij gelegenheid eener bosch-patrouille. De Minister heeft daarop geantwoord, dat die bepaling sedert lang buiten werking is, en dat juist die omstandigheid hem tot een onderzoek deswege heeft geleid, terwijl hij ook in November 1853 de zekerheid meende te hebben, dat na October 1849 geene soortgelijke premien meer waren uitgekeerd. Vooreerst moet Spr. daarop antwoorden, hoe kan die bepaling buiten werking zijn, wanneer in October 1849 nog premien zijn uitgekeerd; maar hoe kan het reglement buiten werking wezen, tenzij het worde ingetrokken? Als een der helden een slaaf gedood heeft, dan heeft hij regt op de premie; als hij het bewijs van het feit geleverd heeft, dan heeft hij regt *f* 10 te eischen, zoolang de publicatie bestaat. De Minister zegt ten slotte, dat de bepaling van 1839 op dit onderwerp overigens is ingetrokken. De Minister heeft dus gesprok[en] 1o. van het buiten werking stellen, en 2o. van intrek[king]. Nu vraagt Spr. aan den Min. opgave van het nummer [van] het Gouvernementsblad van Suriname, waaruit blijkt, [dat] de publicatie is ingetrokken. Spr. heeft dit tot dusv[erre] niet gevonden.

De MINISTER VAN KOLONIEN zegt, met genoegen te zul[len] zien, dat de Kamer het voorstel der commissie aanne[emt] als strekkende het, om nadere inlichtingen te bekom[en]. Hij zal met genoegen de vragen ontvangen, welke na[der] mogten gedaan worden. Hij ziet daarentusschen niet in [de] strekking daaraan door den heer van Hoëvell gegeven. De beide eerste sprekers, zegt de Min., hebben van d[e] gelegenheid gebruik gemaakt, om hem nogmaals op [het] hart te drukken het lot der slaven in West-Indie. Z[eer] gaarne verklaart hij voor zooverre dit nog noodig m[ogt] zijn, dat het lot der slaven hem even sterk ter harte ga[at]. Het verheugt hem intusschen, dat althans eene stem [is] opgegaan, om zijne bedoelingen regt te laten wedervar[en], te meer daar men tot nog toe van zekere zijde getra[cht] heeft hem andere bedoelingen toe te schrijven.

Thans is door een geacht lid aangetoond, dat vóór he[m] Minister, niets van dien aard als de jongste reglemente[n] is ingevoerd. De Min. erkent, dat zij niet volledig z[ijn]. Maar hij is niet alleen bereid tot verdere verbeterin[g], maar verklaart, dat dit zijn ernstig voornemen is, en d[at] hij daaraan nog werkzaam is. Intusschen is hij van o[or]deel, dat geene wezenlijke verbetering mogelijk is, zo[n]der dat emancipatie tot stand gebragt zij. Hij streeft [daar]naar, en hij wil niets aanwenden, wat tot uitstellen da[ar]van kan leiden. De beide eerste sprekers hebben ook [na]moedelijk aangedrongen op de afschaffing van lijfstr[affen], althans wat de vrouwen betreft. De Minister zegt, daa[r] van zijn standpunt geen bepaald antwoord te kunnen ge[ven], omdat, waar de slavernij bestaat, de eigenaar over d[en] slaaf als over zijn eigendom beschikt. De Minister zal ech[ter] trachten, daarin, zooveel mogelijk, verbetering te breng[en]. Dit is evenzoo met het onderwijs.

Hij laat voor rekening van den heer van Hoëvell de a[p]preciatie van de werkzaamheden der Staatscommissie, m[aar] deelt diens meening niet en is integendeel overtuigd, d[at] hare werkzaamheden van veel nut zijn. Hij acht zich [in]tusschen gelukkig, dat, althans zijne bedoeling met [de] benoeming dier Commissie door gezegd lid niet wordt m[is]kend. Het doet hem leed, dat de werkzaamheden d[er] Commissie nog niet afgeloopen zijn; maar hij herhaa[lt], alleen in de afschaffing der slavernij is het radicaal mid[del] tot wering der mishandelingen, ofschoon hij toch m[oet] zeggen, dat, hoe afschuwelijke voorbeelden van misha[n]delingen zijn aangehaald, dit toch individuele afwijkin[gen] zijn.

De heer van Hoëvell, zegt de Minister, is op de [dis]cussie van 3 Maart en de publicatie van 1839 terug[ge]komen. Wat hij, Minister, destijds heeft willen zegg[en], is, dat reeds sedert 1849 aan de boschpatrouilles paa[l en] perk is gesteld; dat in 1852 een patrouille onverrig[ter] zake is teruggekeerd en in 1840 de laatste premie is u[it]gereikt. Ofschoon dus de publicatie niet bepaald is in[ge]trokken, is sedert 1849 de gelegenheid benomen, om [de] premie te verdienen. Toen is van hieruit bepaald last [ge]geven, om op gezegde publicatie terug te komen, en [zoo] voorbereid als de Minister is, kan hij heden niet vol[doen] aan den wensch, om het nummer van het Gouverneme[nts]blad op te geven, waarbij die publicatie wordt inge[trok]ken. Hij reserveert zich echter dit morgen of overmor[gen] te doen. Wat den Minister echter aanleiding gegeven he[eft], op 3 Maart ter sprake te brengen, wat in November d[oor] den heer van Hoëvell is gezegd, was niet alleen om te[gen] te spreken de door hem aangehaalde feiten, maar om [de] smet uit te wisschen, op het koloniaal bestuur van 1[852] geworpen. Immers had de heer van Hoëvell zich bij [de] aanhaling op eene geheel verkeerde dagteekening beroe[pen].

De heer VAN HOËVELL protesteert er tegen, dat hij [eene] smet zou willen werpen op het koloniaal bestuur van 1[852]. Hij meent, dat het bezigen van zulke uitdrukkingen [niet] geoorlopfd is. Wat toch heeft Spr. gedaan? Op het e[inde] eener zitting werd verslag uitgebragt over een req[uest] wegens mishandeling van slaven in West-Indie. Bij [die] gelegenheid heeft hij gesproken van feiten, welke al[dus] hebben plaats gehad. Nu moge hij zich in de dagteeke[ning] vergist hebben, maar in December 1852 zijn andere [gru]welen gepleegd bij eene boschpatouille, welke hij in [zijn] werk heeft aangehaald, en deze had hij op het oog. Spr. komt niet terug van de meening, dat de Min[ister] de beste bedoelingen heeft; maar daarmede alleen k[an] men er niet. Men moet handelen. Wat zegt hij nu? De heer Elout heeft aangedrongen op afschaffing [der] mishandeling, op het geven van onderwijs enz. En [wat] antwoordt nu de Minister? Hij wil dit gaarne, maa[r het] eigendomsregt verzet er zich tegen. De eigenaars mo[eten] toe medewerken. Dit is de reden, waarom de Min[ister], in weerwil zijner goede bedoelingen, niets bereikt [heeft] om het lot der slaven te verbeteren. Hij moet de[n moed] hebben, in weerwil dier eigenaars, onderwijs te doe[n geven] en de bevoegdheid tot mishandeling te ontnemen. He[t doet] Spr. leed, dat de Minister in alles wat hij zegt me[ent te] zien een aanval op zijne goede bedoelingen. Spr. la[at die] bedoelingen in hare waarde. Dit is eene zaak van [het hart], waarin niemand kan lezen; maar hij spreekt over [de uit]komsten der handelingen des Ministers, en dan he[eft hij] niets terug te nemen van hetgeen hij gezegd heeft.

De heer ELOUT merkt op, dat mishandelingen en [onder]drukking der slaven, niet behooren tot het regt van [eigen]dom. Hij is van gevoelen dat geene emancipatie [zonder] schadeloosstelling, kan plaats hebben, maar de eig[...]

der slaven levert geen mishandelings-regt op; en daartegen kan en moet de Reg. waken en zij moet daaraan een einde maken.

De Min. herhaalt, dat ook hij verbetering der reglementen noodig acht, en hij hoopt daarvan weldra blijken te zullen geven, ofschoon hij het tijdstip wanneer, nog niet juist kan opgeven. Wat de opmerking van den heer van Hoëvell aangaat, dat er in 1852 bij een bosch patrouille ook gruwelen zouden zijn gepleegd, — zegt De Min. dat hij niet alles kan weten wat in de koloniën geschiedt; zoo het waar is, dan betreurt hij het, hij wil het zelfs onderzoeken maar zijne meening is, dat hij niet alles voor uitgemaakt kan houden omdat het in het werk van dien Spr. over de slavernij is opgenomen.

De conclusie der commissie, wordt daarna *goedgekeurd*.

Eene gelijke conclusie nopens inlichtingen op het verslag der W. I. Koloniën over 1852, wordt, zonder beraadslaging, *goedgekeurd*.

Aan de orde is de discussie over het wetsontwerp, houdende *nadere bepalingen omtrent de kosten der huizen van bewaring.*

De heer Sanders, die aan 't onderzoek in de sectiën geen deel heeft genomen, motiveert kortelijk zijne stem, die hij over het wetsontwerp zal uitbrengen. Hij kan zich niet vereenigen met het denkbeeld van die leden, die de regeling van dit onderwerp ontijdig achten: aan die regeling is reeds sedert lang behoefte en vooral sedert de invoering van de gemeentewet.

Het doet hem evenwel zeer leed, dat hij vermoedelijk de wet zal moeten afstemmen; omdat zijn bezwaar betreft het *stelsel* der wet. De kosten toch, die bij dit wetsontwerp worden gebragt ten koste van de gemeenten, moeten, naar Spr. overtuiging, gebragt worden voor rekening van den Staat, en Spr. treedt, ten einde deze zijne meening te staven, in eene uitvoerige ontwikkeling van zijn gevoelen.

De heer van Lijnden is vóór het ontwerp; de heer Strens bestrijdt de voordragt, o. a. op dezelfde gronden als de eerste Spr.; de heer van Akerlaken zal 't ontwerp aannemen, ofschoon hij evenzeer zou hebben aangenomen een ontwerp uitgaande van 't tegenovergesteld beginsel, indien het door de Regering ware voorgedragen; de heer Thorbecke heeft tweeërlei bedenking, *vooreerst* dat er andere policie-gevangenen zijn, dan die door de Regering onder de cathegorie van deze wet gebragt worden en evenwel eene gelijke behandeling als de nu voorgestelde verdienen; *ten tweede* vindt Spr. in de wet eene uitzetting van een zeer gewigtig beginsel in de gemeentewet.

Die wet heeft paal en perk gesteld aan 't reeds lang veroordeeld stelsel, om de lasten van den Staat te schuiven op de gemeenten. Spr. ziet in de aanhangige wet de poging, om dat stelsel op nieuw in te voeren. — De *Minister van Justitie*, verdedigt uitvoerig het stelsel zijner voordragt, waarbij de kosten der huizen van bewaring ten laste van de gemeenten worden gebragt. — Na re- en dupliek tusschen de heeren Thorbecke, *Minister van Justitie* en van Lynden, worden de algemeene discussien gesloten.

De artt. 1 — 5 worden, zonder discussie, aangenomen en het wetsontwerp zelf wordt met 35 tegen 21 stemmen aangenomen.

Tegen de heeren: Huguenin, Jespers, Kien, Schimmelpenninck, Hoijnck, Storm, Strens, de Lom, Bots, van Rijck, Meeussen, Westerhoff, Dullert, Godefroi, v. Hoëvell, van der Poel, de Poorter, Thorbecke, Ten Cate, Heemskerk en Sander.

Aan de orde is de discussie over het wets-ontwerp *tot opheffing van het fonds tot wapening van het Zuidelijk frontier.* Zonder discussie wordt dit wets-ontwerp met algemeene stemmen (56) aangenomen.

*De interpellatie van den heer Thorbecke, betrekkelijk het contingent van Limburg.*

De heer Thorbecke zegt, hoofdzakelijk, dat het vrij natuurlijk is, dat er van verschillende kanten bezorgdheid is gerezen over de bestemming, die aan het Limburgsche Bonds contingent zal worden gegeven. Spr. vraagt dus, of voor dat door den Duitschen Bond besloten wordt tot mobilisering, ons contingent buiten de grenzen zal worden gezonden?

De Min. v. Oorlog antwoordt ontkennend, zoolang de Duitsche bond geen bevel tot mobilisering zal gegeven hebben, zal het contingent niet over de grenzen worden gezonden. De Min. geeft op de vraag van den heer Thorbecke eenvoudig antwoord: *neen.*

Na het uitbrengen van eenige rapporten door de commissie voor de verzoekschriften, gaat de vergadering, tot morgen avond 11 ure uiteen.

---

In de Memorie van Beantwoording op het Voorloopig Verslag der 2e Kamer betrekkelijk het wetsontwerp tot regeling van het gebruik van het koloniaal batig slot over 1853, vinden wij o. a. het navolgende:

§ 1. Na hetgeen omtrent eene herziening der bestaande bepalingen omtrent de pensioenen der Indische burgerlijke ambtenaren reeds is verhandeld, meent de Regering, dat haar gevoelen, omtrent het min wenschelijke eener herziening der bestaande bepalingen, zal worden gedeeld. Naar voorkomt, wordt zoodanige herziening noch in het rijks- noch in dat der te pensioneren ambtenaren gevorderd en daar dit onderwerp der Regering toeschijnt volkomen te zijn geregeld, en ook het Indisch Bestuur in de dien aanzien gevolgde beginselen geene veranderingen wenscht, wordt de behoefte aan wettelijke regeling ook niet gevoelen.

§ 2. Het Aves-eiland, dat hier bedoeld wordt, maakt geen deel uit van den groep van dien naam, gelegen beoosten Curaçao en Bonaire, maar is eene geïsoleerde klip of koraalrif van zeer geringen omvang (nog geen ¼ mijl lang), ten zuiden van het eiland St. Eustatius, op ongeveer 16o. N. Br. Ofschoon dat geheel onbewoonde eilandje alzoo niet verre van de Nederlandsche West-Indische eilanden (St. Eustatius, St. Martin en Saba) gelegen is, schijnt althans voor zoover tot hiertoe bij het Departement van Koloniën bekend is, daarvan geen dadelijk bezit te zijn genomen, terwijl hetzelve evenwel nu en dan door inwoners van St. Eustatius en de overige omliggende eilanden wordt bezocht, die er vogeleijeren en schildpadden komen zoeken. Het aanwezen van guano, waardoor de aandacht op die plek is gevestigd, schijnt slechts weinige maanden geleden te zij ondekt en wel door de opvarenden van een Amerikaansch schip, welks gezagvoerder terstond bezit van dien voorraad heeft genomen.

Aan het koloniaal Bestuur van Curaçao is, op het eerste berigt hiervan, de last gegeven om een oorlogschip tot onderzoek der zaak te bestemmen; die last is sedert herhaald doch het berigt omtrent de uitvoering is nog niet bij de Regering ingekomen.

§ 3. *a.* Bij de Regering bestaat geene voorliefde voor eene kolonisatie door Duitschers en Zwitsers, maar na den ongunstigen afloop der proeve aan de boorden der Saramacca-rivier genomen, en de vergeefsche pogingen om eene meer zelfstandige emigratie van Nederlanders naar Suriname te verwezenlijken; heeft de Regering gemeend de mogelijkheid om deze kolonie met vreemde Europesche landverhuizers te koloniseren, te moeten onderzoeken, en dit onderzoek is nog niet afgeloopen.

Eene uitzending van Nederlanders, waaraan verbonden zou zijn dat de kosten van uitrusting, overvoer, vestiging, en zelfs onderhoud, kwamen ten laste van 's lands kas, meent de Regering, na de verkregen ondervinding, niet te mogen herhalen. Maar daarin ligt volstrekt niet opgesloten dat zij eene vestiging van Nederlanders, wanneer die buiten bezwaar van den lande kon plaats hebben, zoude afkeuren; integendeel, wenscht zij die met al de onder haar bezit zijnde middelen, waaronder ook den kosteloozen afstand van gronden, te bevorderen. Tot hiertoe echter is der Regering nog niet gebleken van den wensch van Nederlanders om zich op dien voet naar Suriname te begeven.

§ 5. Ettelijke jaren geleden heeft men, als een der middelen tot geregelde en voldoende voorziening in de behoeften der Indische kas, de jaarlijksche verzending beproefd van eene zekere hoeveelheid tin naar China. Later is, bij veranderde omstandigheden, van die verzendingen afgezien, en de verrekening van het aldaar nog aanwezig restant heeft in Nederland plaats gehad. Van daar de post op de Algemeene Rekening, waarop de aandacht is gevallen.

§ 6. Ten aanzien der zee-assurantie meent men zich te kunnen gedragen aan het reeds meermalen daaromtrent in het midden gebragte, laatstelijk nog bij § 3 der Memorie van Toelichting op het ontwerp van wet tot regeling van het gebruik van het koloniaal batig slot over 1852.

§ 7. Bij de beantwoording van de bedoelde in het Voorloopig Verslag over hoofdstuk XI der Staatsbegrooting voor 1855 gedane vraag, heeft de Regering alleen gezegd, dat de opbrengst der suiker en rhum, afkomstig van de gouvernements-plantage Chatharina Sophia, wordt *vermeld* in de *specifieke aantooning der ontvangsten en uitgaven ten behoeve van de kolonie Suriname*, die telken jare de algemeene rekening der Oost Indische remises vergezelt. De ontvangsten zijn op die aantooning gespecificeerd in verschillende rubrieken, als: *remises in wissels, producten enz. diverse ontvangsten, ontvangsten voor rekening van anderen en subsidie.* In voldoening aan het bij het Verslag te kennen gegeven verlangen wordt hierbij medegedeeld eene specificatie van de in 1853 in Nederland verkochte Surinaamsche producten. Nu het blijkt dat nog verlangd wordt eene nadere uiteenzetting van den post *producten*, zoo zal die bij volgende aantooningen worden gegeven. Voor zooveel 1853 betreft volgt die hieronder;

776 vaten of vaatjes, of 349,330 Nederlandsche netto ponden suiker *f* 63,024.77; 96 puncheons, of 38,290 Nederlandsche netto kannen rhum *f* 7,231.51. Te zamen *f* 70,256.28.

---

De Memorie van Beantwoording der Regering, op het Voorloopig Verslag der Tweede Kamer, betrekkelijk het wets-ontwerp tot stichting van een stoomgemaal ter ontlasting van Rhijnlands boezem op den IJssel bevat o. a. het volgende:

In § 1 van het verslag wordt de vraag voorgesteld: „of „het niet ongeraden mag worden geacht tot daarstelling „van het stoomgemaal op den IJssel over te gaan, vóór „dat door Rhijnland aan zijne steeds onvervuld geblevene „verpligting was voldaan."

Tegen de beschouwingen, die tot deze vraag hebben geleid, wordt in het tweede gedeelte van dezelfde paragraaf betoogd, „dat de stichting van dit werk niet van „de regeling der bijdragen afhankelijk kan worden gesteld."

Dit is, blijkens de Memorie van Toelichting en de beantwoording van het voorgaande verslag tijdens de jongste zitting uitgebragte Voorloopig Verslag, ook de meening der Regering.

Deze vereenigt zich met de redenen die voor die stelling in het tegenovergesteld verslag worden aangetroffen en zij veroorlooft zich te verwijzen naar hetgeen bij de Memorie van Beantwoording van den 17den November 1850 omtrent de onvermijdelijke wording van deze onpartijdelijken met het hoogheemraadschap van Rhijnland is gezegd of herhaald.

§ 2. De landerijen, welke ten gevolge van de droogmaking overlast van water hebben, behooren alle tot Rhijnland; want de landen op de Gouwe, uitmakende en de geheele Gouwe zijn Rhijnland, terwijl het waterschap van Woerden, dat geen Rhijnland is, van de droogmaking geen last kan hebben. Immers dit waterschap ligt hooger dan Rhijnland, is aan geen maalpeil onderworpen en laat thans, even als vroeger, volgens aloude overeenkomst met Rhijnland, zijn water vrij langs den Rhijn op dat hoogheemraadschap afloopen, hetgeen, om de hoogere ligging van Woerden, nu niet meer dan vroeger wordt belemmerd.

Het antwoord, waarmede de 2de alinea van § 2 van het Voorloopig Verslag aanvangt, „dat niet al deze landerijen onder Rhijnland behooren en de stichting van het stoomgemaal eene verbeterde uitwatering bezorgen zal aan de geheele streek van om *Woerden* tot aan de *Gouwe*," is dus niet juist, want de stichting van het stoomgemaal zal **geen** *verbeterde uitwatering bezorgen aan de geheele streek om Woerden, maar* **wel** *aan de streek van Rhijnland om de Gouwe.*

Op de daaropvolgende tweeledige vraag antwoordt de Regering:

1o. *Eene repartitie van de bijdragen over landen (behoorende tot de streek van om Woerden tot over de Gouwe) naar mate zij gebaat zullen worden*, is onmogelijk. De landen die gebaat zullen worden zijn, gelijk zoo even gezegd is, niet die om Woerden, maar ook niet alleen die om de Gouwe. Tot de gebate landen behooren ook die aan den Rhijn beneden de Gouwe, in de eerste plaats, en verder inderdaad geheel Rhijnland. Wie zal hier bepalen in welke mate? En al kon het bepaald worden en eene juiste evenredigheid worden gevonden, met welk regt zal men afzonderlijk laten bijdragen voor de stichting van het hier bedoelde stoomgemaal, hetwelk strekken moet tot afwering van den overlast uit de droogmaking ontstaan?

2o. *Er bestaat geen de minste zekerheid, zelfs weinig uitzigt dat de bedoelde landen van betere conditie zullen worden dan zij vroeger waren*, dat is, dan zij waren vóór de droogmaking.

In de Memorie van Beantwoording, van 10 Julij 1854 werd reeds gezegd dat dit eerst door de ondervinding zal kunnen worden uitgemaakt, maar dat niettemin op den Staat de verpligting tot uitvoering van het werk rustte, ter afwering, gelijk zoo even gezegd is, van den overlast uit de droogmaking ontstaan. Uit dien hoofde moeten de bedoelde landen geholpen worden en dat doel zal worden bereikt door de stichting van het stoomgemaal. Het Voorloopig Verslag dwaalt als het zegt: „met de landerijen langs de Gouwe, welk water steeds boven peil staat, schijnt dit zeker het geval *niet* te zullen zijn," want het water *de Gouwe* staat niet steeds boven peil (dan was alle uitmaling onmogelijk), maar het staat meer dan vroeger boven peil, omdat de Rhijn, waarin de Gouwe zich bij de Goudsche sluis ontlast, daar meermalen hooger is dan voorheen.

---

Ingevolge art. 14 der wet van den 5den Maart 1852 (*Stbl.* n°. 45) is aan de Tweede Kamer medegedeeld de, overeenkomstig dat artikel, door de algemeene commissie van liquidatie der zaken van de voormalige Wees- en Monsboirkamers afgelegde en door de Algemeene Rekenkamer opgenomen en gesloten rekening en verantwoording van haar beheer, van het tijdvak van den 1sten September 1852 tot en met den laatsten December van dat jaar. Uit deze rekening blijkt, dat de ontvangsten waren *f* 432,186.401, en de uitgaven *f* 337,996.24, zoodat de rekening oplevert een batig saldo van *f* 94,190.25½, welk saldo door de commissie bij hare rekening over 1853 in ontvangst zal moeten verantwoord worden.

---

Bij de Tweede Kamer is ingekomen een wetsontwerp, houdende Regeling der voldoening der kosten van overbrenging naar en plaatsing en verzorging in bedelaarsgestichten van bedelaars en landloopers en kinderen van dezen. Het wetsontwerp bestaat uit één enkel artikel van den volgenden inhoud:

Art. 212 der wet van den 29sten Junij 1851 (*Staatsbl.* n°. 85), is van toepassing op de door de gemeenten onbetaald gelaten kosten voor den 1sten Sept. 1854 voortgevloeid uit de overbrenging naar en de plaatsing en verzorging in bedelaarsgestichten van bedelaars en landloopers krachtens de bepalingen van het Wetb. van Strafregt, en van hunne kinderen, die niet van de ouders konden worden gescheiden.

Die kosten worden gebragt op de begrooting van uitgaven der gemeenten, waarin de personen, ten wier behoeve zij zijn gemaakt, tijdens hunne plaatsing domicilie van onderstand hadden, over 1856 en, indien de betaling in termijnen door Ons wordt vergund, ook op die voor volgende jaren.

Indien eene gemeente door Ons, na verhoor van Gedep. Staten, verklaard wordt onvermogend te zijn die kosten, zelfs in termijnen, geheel te dragen, wordt hetgeen hare krachten te boven gaat, door de provincie en het Rijk elk voor de helft, voldaan.

Blijkens de *Memorie van Toelichting*, is het getal der gemeentebesturen, die de betaling der aan hen steeds regelmatig in rekening gebragte kosten weigerden, opvolgend toegenomen, hoewel het getal dergenen, die met betalen zijn voortgegaan, steeds dat der geweigerde bleef overtreffen, zoodat zelfs nog in 1853 door 347 is betaald, terwijl

226 in gebreke bleven. Dien ten gevolge is nog verschuldigd: over 1847 door 18 gemeenten ƒ 3,915.40½; over 1848 door 40 gemeenten ƒ 9,816.02½; over 1849 door 63 gemeenten ƒ 14,088.75½; over 1850 door 65 gemeenten ƒ 13,253.96½; over 1851 door 86 gemeenten ƒ 17,657.12; over 1852 door 136 gemeenten ƒ 39,507.43½; over 1853 door 226 gemeenten ƒ 119,037.24; totaal ƒ 217,275.94½.

De rekeningen over 1854 worden opgemaakt en kunnen eerst na verloop van eenigen tijd worden verzonden. Hoewel de Regering de verpligting der gemeenten tot het voldoen dier kosten steeds heeft volgehouden, ontbrak het echter aan administrative middelen om weigerende gemeenten tot het vervullen harer verpligting te noodzaken en het verschuldigde te innen.

Daartoe zou dus de weg van regten hebben moeten worden ingeslagen.

Dit kwam der Regering ongeraden voor, omdat het haar minder gepast scheen, dat de Staat zich met zijne eigen onderdeelen in twistgedingen voor den burgerlijken regter begave, ter verzekering der uitvoering van verordeningen, als waarvan hier de rede, des te minder, nu tijdens de eerste weigeringen reeds beraadslagingen aanhangig waren om het onderwerp voor de toekomst bij de wet te regelen, en niet wel kon worden verwacht, dat het tot stand komen dier wet zoo vele jaren zoude vorderen.

Bij art. 212 der inmiddels tot stand gekomen wet van den 29sten Junij 1851 (*Staatsblad* no. 85) is wel het middel vastgesteld om de gemeenten langs den administrativen weg te noodzaken tot betaling van het door haar verschuldigde, doch de daarbij tot dat einde aan Gedep. Staten toegekende bevoegdheid is beperkt tot uitgaven door *de wet* aan de gemeenten opgelegd, en daar er, *naar de letter*, met opzigt tot het hier behandeld onderwerp, eene wet ontbrak, zoo hebben die collegien gemeend zich te moeten onthouden ten deze van die bevoegdheid gebruik te maken.

Nu de wet van den 28sten Junij 1854 (*Staatsblad* no. 100) in werking getreden en de zaak daarbij voor de toekomst is geregeld, is het tijdstip aanwezig, om de inning van het verschuldigde over het verledene te verzekeren.

De Regering acht dit dringend noodig, niet slechts omdat het belang van den Staat vordert dat de schatkist niet het verlies lijde van de vermelde som van ƒ 217,275.94½, die zeker, wierden er geene maatregelen genomen, met een aanmerkelijk bedrag over de acht eerste maanden van 1854 zou toenemen, maar ook, en niet minder, omdat, met het oog op de gemeenten, die zich voortdurend van hare verpligting hebben gekweten, de regtvaardigheid en billijkheid eischen, dat zij, die zich daaraan tot nu toe onttrokken, alsnog tot de vervulling worden genoodzaakt. De Regering zou meenen het algemeen gevoel voor regt en billijkheid te miskennen, indien zij in een nader betoog daarvan trad.

Het wetsontwerp strekt derhalve om, door het toepasselijk verklaren van art. 212 der aangehaalde wet van den 29 Junij 1851 (*Stbl.* n°. 85), op hetgeen tot 1 September 1854 ter vermelde zake verschuldigd is, niet eene verpligting op te leggen, die vroeger niet bestond, maar eenvoudig het middel in het leven te roepen, om de uitvoering te verzekeren van eene verpligting, die nimmer ophield te bestaan, door degenen die getracht hebben zich daaraan te onttrekken.

De weg is opengelaten, om de voldoening van het verschuldigde in billijke termijnen te kunnen doen plaats hebben, hetgeen wenschelijk is, daar de betaling op eenmaal voor vele gemeenten te bezwarend zou zijn.

Er zijn onder de gemeenten door wie het verschuldigde niet is aangezuiverd, bij wie dit niet zoo zeer het gevolg is van de weigering harer besturen om hunne verpligting na te komen, als wel van onvermogen, waarvan hier ten voorbeelde alleen Schokland wordt genoemd. Het laatste lid van het wetsartikel strekt om, ten aanzien van deze, voor het verledene in gelijken geest te handelen als voor de toekomst bij het 2de lid van art. 66 der wet van den 28sten Junij 1854 (*Stbl.* n°. 100) is bepaald.

---

*'s Gravenhage*, 14 Maart.

Z. M. heeft aan den heer A. J. A. Fraissinet laatst Z. M. consul-generaal te Tanger een pensioen verleend van ƒ 3,333.

Z. M. heeft het kantoor der domeinen te Arnhem opgeheven en het bij dat kantoor uitgeoefend beheer, te rekenen van 1 April aanstaande, opgedragen aan de ontvangers der registratie en domeinen in de provincie Gelderland, ieder het bestuur der domeinen betreffende, onder zijn ressort behoorende.

Z. M. heeft benoemd tot ontvanger der directe belastingen te Zwolle den heer R. J. G. Bouricius, thans controleur van 's Rijks belastingen te Meppel.

* Het heeft HH. KK. HH. prins en Prinses Frederik der Nederlanden behaagd in te teekenen op de plaat, welke bij de uitgevers P. H. Noordendorp en C. W. Mieling het licht zal zien, voorstellende eene episode uit den watersnood, welke geheel ten voordeele der noodlijdenden door de overstrooming wordt uitgegeven.

* Naar wij vernemen zal reeds heden aan het departement van marine, de eerste bijeenkomst plaats hebben van de commissie, benoemd tot het onderzoeken naar de middelen ter verbetering der herkennings-teekenen onzer zeegaten en het plaatsen van een vuurschip op den Banjaart. Die commissie bestaat voor zooveel de marine aangaat, uit de heeren J. F. A. Coertsen schout-bij-nacht hoofd-inspecteur van het loodswezen, A. E. Thierens, kapt.-luitenant ter zee titulair, inspecteur van het loodswezen voor het 5e distrikt, en A. van Rhijn, kapt.-luit. ter zee titulair, belast met het opnemen der zeegaten en vaarwateren van het Rijk; en voor zooveel betreft de koopvaardij uit de gezagvoerders D. Keus, A. van Wijk Jz. en J. J. Daij.

* Wij vernemen met genoegen, dat het bestuur van de muzijkale vereeniging *Aurora* voornemens is, op 28 dezer een concert te geven ten voordeele van de noodlijdenden bij den jongsten watersnood.

* Aanstaanden Donderdag, den 15 dezer, zullen Mej. Virginia en Carolina Ferni, in den Kon. Franschen Schouwburg alhier, een groot concert geven, dat zeer luisterrijk belooft te zijn.

* Vrijdag, den 16 dezer, zal de wereldberoemde tooneelkunstenaar Ira Aldridge, ten tweeden male in den Kon. Holl. Schouwburg alhier optreden.

* Men verneemt, dat Mev. Jenny Goldschmidt-Lind, op Woensdag den 21 Maart in de zaal *Diligentia* alhier haar vroeger aangekondigd concert zal geven.

Wij lezen het volgende in *de Fakkel*. Natuurlijk laten wij het berigt met de commentarien voor rekening van dat blad:

« Naar men van eene doorgaans wèl onderrigte zijde verneemt, zou de Hooge Regering thans tot eene eindbeslissing zijn geraakt, ten aanzien der zoo dikwijls besprokene zaak van Kockengen, en zoude bij Koninklijk besluit, de Christelijk Afgescheidene gemeente aldaar, ten eenenmale in het gelijk zijn gesteld. Is zulks werkelijk het geval, dat wij naauwelijks durven betwijfelen, dan is daarvan het onvermijdelijk gevolg, de sluiting van het Roomsch-Katholijk kerkgebouw te dier plaatse, ten ware men tot eene minnelijke schikking mogt kunnen besluiten, hetgeen wij, voor ons, zeer betwijfelen. Het verheugt ons intusschen, dat de Regering, in dezen, zich door geene nevenbedoelingen heeft laten leiden, maar cordaatheid genoeg aan den dag legt, om het regt en de waarheid te doen zegevieren.

« Worden wij in dit ons berigt, niet teleur gesteld, dan mag men voorzeker zeggen, dat de interpellatien in de Tweede Kamer over deze zaak, bij gelegenheid van de behandeling der Staatsbegrooting, tot den Minister van Justitie gerigt, goede vruchten hebben gedragen en bedriegen wij ons als verder niet, dan zal men zich, ten aanzien der processiën te Ossendrecht, ook op eenen op wet en regt gegronden maatregel mogen verheugen, althans is er, sedert de later gedane interpellatien, een zeer naauwkeurig onderzoek van Regeringswege dienaangaande aangevangen. »

Te Alblasserdam is gisteren van de werf van den heer C. Smit, met goed gevolg te water gelaten, het barkschip genaamd *Maria Diederika*, groot 380 lasten, zullende gevoerd worden door kapt. A. van Marion, voor rekening eener reederij onder directie van den heer J. J. Kam, te Delfshaven.

Men schrijft uit Texel dd. 11 Maart:

Den oudsten van ons eiland heugt het niet, dat de verbinding van de Noord- en Zuiderzee (Texelsche stroomen) onophoudelijk zoo digt met ijs is bezet geweest, als in dezen winter. Een zonderling gezigt leveren die immer drijvende ijsschollen voor het oog; op een betrekkelijk korten afstand ziet men terzelfder tijd het op- en afgaan, waardoor eb en vloed zigtbaar op dezelfde oogenblikken in een vaarwater worden afgeteekend, dit geeft gelijk een denkbeeld van de moeijelijke vaart op deze vliegende stroomen, waarop dan ook ervaren zeelieden vereischt worden, waaraan het tot hiertoe niet ontbreekt, en die bij hunne ervaring onverschrokkenheid paren, van welke zij menigwerf, ook dezen winter, bij den overtogt, de sterkste bewijzen gegeven hebben, hetgeen tot hunne eer mag gezegd worden. Op dit oogenblik, 12 Maart, is de zee nog met eene menigte ijsvelden bedekt, en de overtogt geschiedt nog het meest met een flet of jol aan de Horst. (*Tijd*)

Uit Berlijn wordt gemeld, dat de Turingsche Staten het opperbevel over hunne contingenten zouden hebben opgedragen aan den hertog Bernard van Saxen-Weimar, gewezen opperbevelhebber van het leger in Nedl. Indie.

# Per Telegraaf.

**Madrid**, 13 Maart. De Cortes hebben in hunne zitting van heden, het finantieel ontwerp van den heer Madoz, met 200 tegen 12 stemmen goedgekeurd.

# Advertentien.



# Prijs-Courant der Effecten.

**AMSTERDAM**, 14 Maart 1855.

| Nederland. | Pct. | | Rusland. | | |
|---|---|---|---|---|---|
| | | | | Pct. | |
| Ned. W. Schuld. | 2½ | 61½ 9/16 | | | |
| Dito Certificat. | 3 | 73¼ 3/8 | *Hope* 1798/1816 | 5 | 101½ |
| Dito Dito. | 4 | 90 15/16 1 3/16 1 | Dito 1828/1829 | 5 | 101 |
| O. I. Leening | 4 | | Cert. 1831/1838 | 5 | 88⅛ |
| Amort. Syndic. | 3½ | | Dito Dito | 4½ | |
| Hand.-Maats. | 4½ | 125 | Dito *Hope* | 4 | |
| **Belgie.** | | | Dito *Stieglitz* | 4 | 75 |
| Certificaten | 2½ | | Dito dito 5e Ser. | 4 | |
| D° *Rotschild* | 2½ | 49¼ | Dito 1854 | 5 | 82⅛ ¼ |
| **Frankrijk.** | | | Inschr. Assig. | 6 | |
| Obligatien | 3 | | Certific. dito | 6 | 59¼ |
| **Spanje.** | | | **Polen.** | | |
| Nieuwe | 1 | 18 3/16 | Obligatiën | 4 | 69 |
| Dito Buitenl. | 3 | 37 | **Oostenrijk.** | | |
| D° Binnenl. s/m. | 3 | 31 13/16 7/8 | | | |
| Bew. Sp. Com. | | 4¾ | Metaliek | 5 | 62⅞ 3/16 |
| Amort. Schuld. | | | Dito bet. Amst. | 5 | 74 7/16 ⅛ |
| **Portugal.** | | | Dito Nation. | 5 | 65 15/16 6 |
| Londen nieuwe. | 5 | 38¼ ⅜ | Dito 1847 | 2½ | 32 1/16 |
| Dito uitgest. | 4 | | Dito 1851/1852 | 2½ | 32 1/16 |

Philad., Bank-act. 3⅞, 1 5/16; Mexic., te Lond. 3 pct. 19 [illegible] ⅞; dito Onb. 19 11/16, ⅞; Ecuad. 3⅛.

De markt was heden bij eenige affaire in de hoofdsoorten de genoteerde effecten over het geheel gunstig gestemd.

FRANKFORT, Dingsdag 13 Maart. Metal. 5 pct. 65[illegible] Spanje 1 pct. 18 3/16; dito binn. 3 pct. 31¼.

LONDEN, Dingsdag 13 Maart. Consols op t. 93, 93⅛, 9[illegible] Spanje 1 pct. 18⅛, ⅜; Russen 4½ pct. 89½; dito 5 p[illegible] 99½; Holl. 4 pct. 94; Turksche leening 79½.

PARIJS, Dingsdag 13 Maart. Fr. 4½ pct. 94.75; dito pct. 70.35; Sp. binn. 3 pct. 32; dito 1 pct. 18¼.

WEENEN, Dingsdag 13 Maart. N. Metall. 83⅛; N. Lee[illegible] 106⅜; Nat. Leen. 86⅛; Bankactien 1008; Lombarden [illegible] Zilver 27; Wissel op Londen 12.18; dito op Parijs 14[illegible]

MADRID, Dingsdag 13 Maart. Sp. 3 pct. 32.60; dito pct. 18.50.


Gedrukt bij C. H. SUSAN, Jr., te 's Gravenhage.